

и българското племе, за което може да се кажи, че него отдавна го е съзирала историята, ще получи възможност отново, съ достоинство, да се появи на сцената на свѣта“. (Nouv. Géorg. univers, т. I, стр. 228). — По поводъ на звѣрствата, които се вършатъ въ Македония и за които азъ говорихъ неоднократно въ Pall Mall Gazette, лордъ Nutly говори, че, споредъ неговото мнѣние, положението на тая нещастна страна е ужасно, и, послѣ, той прибавя: „Англия и другитѣ държави, подписавши Берлинския трактатъ, сж взели на себе си строго обезателство да спржтъ тѣзи ужаси и това безчестно управление.

„Тѣй като ний не искахме да дадемъ на Македония административно самоуправление, то, нѣма съмнение, че ний сжщо, — и по свѣсть и по законъ, — сме задължени да защитимъ тая страна отъ жестокоститѣ и притѣсненията“.

Гласността е единственното срѣдство за поправяние на това положение, пò печално отъ което нѣма въ тоя свѣтъ. Не сж криви за туй софийскитѣ патриоти, които сж основали вѣстникъ „Македонский Гласъ“, гдѣто, на френски, се печататъ всички прѣстѣпления, които се вършатъ въ Македония, което, между друго, съ такава смѣлостъ прави въ английскитѣ журна-ли и Артуръ Евансъ. Като разпращатъ тоя вѣстникъ (Македон-скій Гласъ) до депутатитѣ и министритѣ на великитѣ държави, тѣ ще достигнатъ, най сетнѣ, че общественото мнѣние ще се проникни съ такова чувство на негодование, шото турското пра-вительство ще се принуди да си припомни за онѣзи обяза-телства, които му налага Берлинския трактатъ; въ противенъ слу-чай, Европа, крайно възбудена, ще се намѣси сама, както то-ва е станало въ 1827, 1828 и 1870 години.

Азъ обѣдвахъ у английския посолъ, гдѣто присѣтство-ваха почти всички дипломати, находящи се въ София. Въ врѣ-ме на обѣдванието се запазило голѣмо сдържание; усѣщало се, като че сѣдимъ на избухлива почва. Разговора се по усили само, когато заговориха за пò добрия способъ за прѣнасяние прѣсна риба отъ Дунава. Послѣ кафето прѣминаха къмъ игра въ карти, и настана пълно мълчание. Азъ приказвахъ съ г-жа